

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 971/2017
07.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Сташевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство финансија, Управа царина, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 555/15 од 02.11.2016. године, у седници одржаној 07.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 555/15 од 02.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4705/11 од 21.11.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се пониште решења директора Савезне управе царина од 21.07.1998. године и од 18.08.1998. године, а да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој способности и спреми. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове парничног поступка од 33.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 555/15 од 02.11.2016. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке који се односи на враћање на рад и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у делу става један изреке, који се односи на поништај решења директора Савезне управе царина од 21.07.1998. године и решење од 18.08.1998. године и на обавезу тужене да тужиоца распореди на послове који одговарају његовој способности и спреми, па је тужба одбачена у том делу. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, а ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр.125/04 и 111/09, који закон се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП - "Сл. гласник РС" бр.72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 398. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био у радном односу код тужене и обављао је послове цариник-сарадник. Решењем директора Савезне управе царина од 21.07.1998. године, изречена му је дисциплинска мера престанка радног односа, због учињене повреде радне дужности из члана 55. став 1. тачка 5. Закона о основама радних односа – злоупотребе положаја и прекорачења овлашћења. Првостепено решење тужилац је лично примио и против њега је благовремено изјавио приговор, преко пуномоћника – адвокатске канцеларије Радуловић. Другостепено решење, којим је приговор тужиоца одбијен, као неоснован, тужена је донела 18.08.1998. године и исто је, путем поште упутила тужиоцу лично. Међутим, вештачењем је утврђено да тужилац није потписао доставницу – доказ о пријему решења од 18.08.1998. године, нити се са сигурношћу могло утврдити ко је потписао доставницу. Адвокатска канцеларија Радуловић се, у име тужиоца, дописом од 20.05.2004. године обратила туженој, којим је обавештава да је решењем Округног суда у Сремској Митровици од 04.05.2004. године, обустављен кривични поступак против тужиоца (који је вођен поводом исте радње за коју му је изречена и дисциплинска мера престанка радног односа), па је предложио да тужена донесе решење којим ће тужиоца вратити на рад, на радно место и послове које је обављао до престанка радног односа или ће у противном своје право остварити судским путем. Дописом од 28.06.2004. године тужена је одговорила на захтев адвокатске канцеларије Радуловић, наводећи да је директор тужене донео решење од 18.08.1998. године којим је тужиоцу престао радни однос, да тужилац против тог решења није покренуо судски спор и исто није поништено, па не постоји ни законски основ ни судска одлука који би тужену обавезивао да тужиоца врати на рад, а да обустава кривичног поступка није основ за враћање. Тужбу ради поништаја решења директора Савезне управе царина од 21.07.1998. године и од 18.08.1998. године, тужилац је поднео 24.01.2005. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је правилно побијаном одлуком одбачена тужба, као неблаговремена, у делу којим је тужилац тражио да се поништи решење тужене о престанку радног односа од 21.07.1998. године и решење од 18.08.1998. године.

Одредбом члана 69. став 1. Закона о основама радних односа ("Сл.гласник СРЈ" бр.29/96 и 51/99), прописано је да запослени који није задовољан коначном одлуком директора има право да покрене спор код надлежног суда ради заштите својих права, у року од 15 дана од дана достављања одлуке. Међутим, Закон о радним односима у државним органима ("Сл.гласник РС" бр.48/91 ... 34/01, који је био на снази у време

доношења побијаних одлука), је посебни закон који детаљно регулише права, обавезе и одговорности запослених и постављених лица у државним органима, предвиђена (тада) савезним законом. Према одредби члана 71. став 2. овог Закона, против сваког решења или другог акта којим је одлучено о његовим правима и обавезама, запослени има право да поднесе приговор, који се (према ставу 3. истог члана) подноси у року од осам дана од дана уручења решења или другог акта, а функционер је дужан да о њему одлучи у року од 15 дана од дана подношења приговора. Ако функционер у утврђеном року не одлучи о поднетом приговору, или ако запослени није задовољан одлуком поводом поднетог приговора, запослени се може обратити надлежном суду у року од 15 дана (члан 71. став 6. овог Закона).

У складу са наведеном законском одредбом, судски поступак ради заштите права из радног односа може се покренути против коначног (другостепеног) решења. Рок за подношење тужбе је 15 дана од пријема другостепеног решења или од истека законом прописаног рока у коме је надлежни орган био у обавези да донесе одлуку о приговору. Рок за подношење тужбе је преклузивни - дакле материјално-правни, што значи да се пропуштањем овог рока губи право на подношење тужбе.

У конкретном случају, тужилац је лично примио првостепено решење тужене – решење директора Савезне управе царина од 21.07.1998. године и против ове одлуке је изјавио приговор. У поступку јесте утврђено да тужилац лично, као ни његов пуномоћник (адвокатска канцеларија Радуловић), нису примили другостепено одлуку тужене – решење од 18.08.1998. године, али је тужилац, лично или преко пуномоћника, био овлашћен да тужбу ради поништаја решења о престанку радног односа поднесе најкасније у року од 15 дана од истека рока за доношење одлуке о приговору (15 дана од подношења приговора), што у конкретном случају није учинио, већ је тужбу поднео тек 24.01.2005. године.

При том, и у случају примене Закона о основама радних односа (члана 69. став 1. Закона), који предвиђа рок од 15 дана за подношење тужбе од дана достављања коначне одлуке, тужба је неблаговремена, како је то правилно утврђено и побијаном одлуком. Наиме, наведена одредба прописује да запослени који није задовољан коначном одлуком директора има право да покрене спор код надлежног суда ради заштите својих права. У конкретном случају пуномоћник тужиоца је дописом тужене од 28.06.2004. године упознат са чињеницом да је другостепено решење донето 18.08.1998. године, као и о садржини истог, па судови правилно налазе да без обзира што тужиоцу, односно његовом пуномоћнику, другостепена одлука није и лично достављена, рок за подношење тужбе му је почео тећи најкасније почев од дана упознавања са садржином овог дописа, а то је крај јуна месеца 2004. године. Како је од тог момента до 24.01.2005. године, када је поднета тужба суду ради поништаја решења тужене, протекло знатно више од 15 дана, то је тужба неблаговремена и као таква правилно одбачена.

На основу изнетог, применом члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић